

Sygn. akt V KO 72/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 20 października 2016 r.,

w sprawie P. B.

osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 kwietnia 2012 r., w sprawie II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 13 stycznia 2012 r., w sprawie III K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 16 września 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek P. B. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 13 stycznia 2012 r., w sprawie III K (...), którym zostało połączone węzłem kary łącznej 12 wyroków sądów rejonowych, przy czym m.in. na podstawie art. 91 § 2 k.k. wymierzono skazanemu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Uzasadniając swój wniosek, skazany powołał się m.in. na fakt naruszenia art. 6 k.p.k. i art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i

Podstawowych Wolności, spowodowany tym, że „adwokaci w jego sprawie nie byli w ogóle przygotowani do obrony, nie zapoznali się z aktami sprawy, jak także sąd odmówił mu uczestnictwa w procesie”, a w rezultacie nie miał on możliwości przedstawienia wniosku z nowymi dowodami w tej sprawie. Do wniosku dołączył opinię prawną „na potrzeby postępowania ekstradycyjnego toczącego się w państwie wykonania ENA, wydanego przez Sąd Okręgowy w W. w sprawie III Kop (...)”. Z opinii tej wynika zaś, że Sąd Okręgowy w Ś., który wydał wyrok łączny z dnia 13 stycznia 2012 r., w sprawie III K (...), odmówił sprowadzenia skazanego P.B. na rozprawę, pomimo złożenia przez niego wniosku o takie doprowadzenie. Autor tej opinii podnosi również, że skazany nie miał kontaktu z obrońcą przed rozprawą, a w rezultacie powyższych uchybień doszło do złamania prawa do obrony P. B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. – dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż pismo skazanego P. B. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 - 3 k.p.k. Należy także podkreślić, że skazany odwołuje się do okoliczności, które mogłyby stanowić o ewentualnym naruszeniu jego prawa do obrony w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Ś., który wydał wyrok łączny w dniu 13 stycznia 2012 r., w sprawie III K (...). Z pewnością jednak przywołane przez skazanego fakty i dowody, podobnie jak dokument prywatny w

postaci „opinii prawnej”, nie należą do kręgu podstaw wznowieniowych, które zostały ściśle określone w przepisach kodeksu postępowania karnego i nie mogą być interpretowane rozszerzająco. Co więcej, należy zwrócić uwagę na fakt, że autor wniosku powołuje się na to, iż świadkowie w jego sprawie „zostali skazani przez sąd za składanie fałszywych zeznań, natomiast ich zeznania w późniejszym terminie zostały wykorzystane przez sąd”. Jednak dla porządku wskazać należy, że z pewnością nie mogło chodzić o rozpoznawaną obecnie sprawę, która toczyła się przed Sądem Okręgowym w Ś. w przedmiocie wyroku łącznego, bowiem w sprawie tej żadni świadkowie nie zostali przesłuchani.

Reasumując podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie ocenia się również poprawności przeprowadzonego postępowania pod kątem wystąpienia względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 k.p.k. Nie bada się także oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Nie byłoby więc możliwe merytoryczne ustosunkowanie się do zarzutu podnoszonego przez autora wniosku o naruszeniu jego prawa do obrony przez procedujące w sprawie sądy. W ramach postępowania wznowieniowego sąd jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego.

Takich faktów i dowodów w odniesieniu do wniosku skazanego opartego o podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 - 3 k.p.k. w sprawie niniejszej nie ma, co skutkować musiało jego oddaleniem.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

